

Paradigmskifte i andevärlden 2014

Det blir alltmer uppenbart att vårt svenska samhälle lider under en ondskefull attack som har sin källa i onda och onära andemakters opererande. Våldshandlingar sker på öppen gata, bombattentat mot bostadshus och samhällsfunktioner, nästan dagligen sker brutala våldtäkter både utom- och inomhus. Tillsammans med en frän, obcen retorik i samhällsdebatten visar det att våra myndigheter håller på att förlora greppet om sitt rättsvårdande ansvar. Samtidigt tilltar rädslan bland människor inför den negativa utvecklingen som, om den förvärras, kan innebära att man ”tar saken i egna händer” för att skydda sig mot olika hot som kan uppstå.

Hur har det kunnat bli så här? Varför har man inte kunnat stoppa denna nedbrytande samhällsutveckling? Det är givetvis flera orsaker till att det gått så långt och jag har inte för avsikt att här försöka analysera alla orsaker till denna utveckling. Här ska jag fokusera på den djupast bakomliggande orsaken – nämligen det bristande ansvaret hos Guds folk att vara jordens salt och världens ljus, som Jesus sade att vi **är**. (Matt. 5:13-16). Saltet och ljuset har vi alltså inte i oss själva, något vi kan prestera i egen kraft, utan det är en andlig kvalitet som blir oss given genom den helige Ande och som vi lever ut i tron på Jesus. (Mark. 9:50; Joh. 8:12; Ef. 5:8).

Paradigmskifte i den andliga världen

Åren 2014-15 skedde något som skulle kunna ha varit en markering till ett paradigmskifte i den andliga världen. Paradigmskifte i detta avseende betyder att det skett en avgörande förändring i den andliga världen som påverkar människor i den synliga världen. Det innebär att en kristen måste få sitt sinne förnyat så att hon kan tänka på ett nytt sätt, i enlighet med Kristi sinne. (Rom. 12:1, 2; 2 Kor. 10:3-6; Ef. 6:10-18). En biblisk markering till paradigmskiftet var de fyra mån- och solförmörkelser (en s k tetrad vilket är ovanligt) som visade sig under de två åren. Fenomenet var unikt därigenom att dessa förmörkelser inträffade vid bibliska högtider, påskan på våren och judiska nyåret och Lövhuddohögtiden på hösten. Dessa ska dock inte tolkas som tecknen i solen och månen som det står om i Joel 2:31, eller som Jesus talar om i Matt. 24:29 och i Upp. 6:12. Enligt judisk tradition är sådana tecken i samband med högtiderna en varningssignal, för både judar och hedningar, som varslar om dåliga tider. (1 Mos.1:14; Luk. 21:25f.).

Det var just vid denna tid som den starkaste flyktingströmmen sedan 2:a Världskriget började välla in över Europa och som därefter stadigt ökat fram till i år. Denna händelse har haft en stark påverkan på vårt samhälle i negativ riktning, även om det också inneburit positiva saker i viss utsträckning. Under 2013 såg vi ett antal tusen flyktingar komma främst från Irak, Syrien och Iran. De skapade inga stora problem och verkade inte utgöra något hot mot vårt civila samhälle. Det var ingen stor fråga för den dåvarande alliansregeringen, och Migrationsverket kunde hantera de nyanlända på ett ganska enkelt sätt. Det var nästan bara Sverigedemokraterna (SD) som protesterade mot att man tog emot flyktingar över huvud taget.

Dåvarande alliansregeringen togs på sängen men några konkreta åtgärder, för att förbereda samhället på att ta emot allt fler flyktingar, vidtogs inte. Man hade ett idealistiskt tänkande, att våra gränser ska vara öppna och vem som helst ska vara välkommen. Mottagandet skulle ordnas på ett oförklarligt sätt!

I valrörelsen sade dåvarande statsministern Reinfeldt: *”Jag ber svenska folket att ha tålamod och öppna era hjärtan för de utsatta...!”* (DN 14-08-16). Det var fullblodspolitikern Reinfeldt som höll tal på Norrmalmstorg. Hur flyktingarna skulle tas om hand blev en underordnad fråga. På valnatten, när det stod klart att det skulle bli en ny regering, tackade Reinfeldt för sig och lämnade politiken. Vart tog det öppna hjärtat vägen? Retoriken satt inte så värst djupt.

En ny regering bestående av socialdemokrater och miljöpartister tillsattes. Men någon förändring i flyktingmottagandet kunde inte märkas. Ökningen av flyktingar mellan 2014 och 2015 var 100 procent. Sedan 2015 har den strida flyktingströmmen fortsatt med många tragiska människoöden som följd. Ansvariga politiker har visat upp ett förvirrat ansikte medan ”vanligt folk” ställt upp och visat stor generositet i att hjälpa dem som anlant. Vid årsskiftet 2016-17 hade Migrationsverket registrerat 162 000 flyktingar, varav 71 000 var ensamkommande barn mellan 7 och 18 år,

övervägande pojkar. Många av dessa har därefter "försvunnit" utanför myndigheternas kontroll. Bakgrunden till den kraftiga ökningen av flyktingströmmen är kriget i Syrien, något som våra myndigheter borde insett och därmed ha vidtagit nödvändiga åtgärder i enlighet med den politiska retorik man fört.

Varför denna stora flyktingström

Varför sker flyktingströmmen, som pågått i sex år över Europa, just i denna tid? Det har framför allt sin förklaring i inbördeskriget i Syrien som är inne på sitt åttonde år. Detta krig är i sig en gåta med flera bottenar. Det som började som en konflikt mellan olika klaner i Syrien har eskalerat till ett inbördeskrig med sex stormakter inblandade, var och en med sitt politiska intresse. Alla försök till medling mellan parterna har misslyckats. Flyktingvågen är därför knappast en "normal" händelse orsakat av ett "normalt" krig.

Är det Gud som ligger bakom att 100 000-tals vuxna och barn, av vilka merparten är muslimer, sprids över katolska och protestantiska länder för att där omvändas till kristendomen? Det tror inte jag. Gud har en tanke med att människorna spritts över jorden och att de ska bo inom de gränser Han stakat ut. (Apg. 17:24-27). I första hand ska människor vinnas för Guds rike i sina egna länder. Det har den kristna kyrkan alltid hävdats och ägnat sig åt, tillsammans med missionsverksamhet i andra länder. Människor har samtidigt haft anledning att flyttat på sig, oftast på grund av att man haft svårt med livsuppehållet. Det kallas arbetskraftsinvandring, men det är något helt annat än det vi nu ser med denna flyktingvåg. Nu är det människor som fördrivs från sina hem på grund av onskans och hatets makt.

Det är med andra ord djävulen som ligger bakom dessa grymheter, därför han vill stjäla, slakta och döda. (Joh. 10:10). Han vill skapa kaos i världssamfundet därför att han vet att hans tid är kort innan Jesus kommer för att upprätta sitt rike. Jag vill påstå att Sveriges regering och myndigheter aningslöst och okunnigt gått i djävulens fälla med sin storvulna retorik, att alla som flyr från krig och dödshot är välkomna till vårt land. Men det var innan man visste hur många som skulle komma. Nu ser vi att kaoset tilltar i spåren av deras aningslösa agerande vilket också fått allvarliga sociala konsekvenser. Den 13/2 2016 skrev Ivar Arpi på Sv D:s ledarsida: "*Staten måste återta kontrollen över våldet.*" Det var en rimlig uppmaning, men tyvärr har vi inte sett någon positiv förändring.

Sveriges relation till Israel

En annan avgörande händelse som påverkat samhällsklimatet i negativ riktning är Sveriges officiella hållning till Israel. Det var vid riksdagens öppnande den 3 oktober 2014 som statsminister Stefan Löfven (S) läste upp sin första regeringsförklaring, som innehöll avsikten att snarast möjligt erkänna en palestinsk stat: "*Konflikten mellan Israel och Palestina kan endast lösas genom en tvåstatslösning, framförhandlad i enlighet med folkrättens principer. Den måste garantera såväl palestinernas som israelernas legitima krav på nationellt självbestämmande och säkerhet. En tvåstatslösning förutsätter ömsesidigt erkännande och vilja till fredlig samexistens. Därför kommer Sverige att erkänna staten Palestina.*" Beskedet tillkännagavs utan någon debatt, varken i riksdagen eller i utrikesutskottet, där ett sådant viktigt ärende bör förankras enligt praxis. När tillkännagivandet röstades igenom den 30 oktober 2014 hade det heller inte beretts i Utrikesnämnden, ett förfarande som skulle kunna vara en kabinetsfråga.

Det var ett principiellt fel att erkänna en palestinsk stat eftersom det utifrån internationell rätt krävs en homogen folkgrupp, en erkänd regering och erkända landgränser, för att detta ska kunna ske!

Israel reagerade omedelbart genom att ta hem sin ambassadör medan palestinernas ledare, Mahmud Abbas jublade. När utrikesminister Margot Wallström (S) senare ville träffa sin israeliske kollega, Avigdor Lieberman, fick hon nobben. Istället inbjöd hon Abbas på officiellt besök i Stockholm. Sedan dess är Sveriges utrikesminister inte välkommen i Israel. Det är givetvis en stor skandal att Margot Wallström, som enda utrikesminister i EU, inte är välkommen till Israel.

Utifrån ett bibliskt perspektiv är regeringens handlande i denna fråga mycket allvarlig. I Matt. 25:31f. beskrivs en domscen där alla folk/nationer ska samlas inför Kristus för att få sin status fastställd i Fridsriket – ska man vara en "färnation" eller en "getnation"? Det avgörande kriteriet är

hur man har behandlat Jesu ”minsta bröder”. Att han här nämner ”mina minsta bröder” är avgörande för förståelsen av sammanhanget. Vilka är då dessa? Den vanliga tolkningen är att det gäller de svaga i samhället, men ingenstans i evangelierna kallar Jesus människor i allmänhet för sina bröder. Jesu minsta bröder är judar i allmänhet eller judekristna.

Församlingen bär ansvar

Den djupaste orsaken till det allvarliga läget i samhället just nu är det bristande ansvaret hos Guds folk att vara jordens salt och världens ljus, som Jesus har kallat sin församling att vara i världen. (Matt. 5:13-16). Det har pågått ett avfall från biblisk/apostolisk tro under en längre tid i kristenheten i Sverige. Vi kan se att detta avfall har eskalerat och blivit än tydligare de senaste fem åren, alltså från 2014, då ett paradigmskifte kan ha inträffat i den andliga världen. Jag ger inga konkreta uttryck för detta avfall utan nöjer mig med att konstatera att avfallet spridit sig ut i församlingarna från både universitetens och de fria samfundens teologiska institutioner.

Den andliga situationen i Sverige är mycket allvarlig och det finns också hotbilder mot vårt lands gränser. I en EU-rapport från i vintras kritiserades hur den svenska gränspolisens lever upp till åtaganden inom Schengensamarbetet. Gränskontrollerna på Arlanda fick hård kritik bland annat för kronisk brist på personal. Våra gränskontroller är som ett öppet såll, säger tjänstemän vid gränspolisens och man beskriver sin arbetsplats som kaotisk. (Sv D 19-08-25).

I en nyutkommen bok med titeln, *Sverige i krig: Ryskt anfall 2023*, skriven av två pensionerade höga officerare med stor kunskap om ryskt militärt hot mot Sverige, framkommer en aningslöshet och risk för mental överrumpling hos svenskarna. Det är ett fiktivt händelseförlopp som beskriver ett ryskt blixtnfall på bred front över Sverige. Ett liknande scenario presenterades i boken *Dom över Sverige*, skriven av pastorn Birger Claesson och kom ut 1951. Det budskapet samlade stora delar av Guds folk till bön och syndabekännelser i många kyrkor. Det har senare bevisats att det vid den tiden fanns ett reelt invasionshot mot Sverige från Sovjets ledare Stalin, men som aldrig blev genomfört eftersom Stalin dog 1953. Hur realistiskt ett hot från Ryssland är i dag är svårt att veta, men illavarslande tecken finns det gott om.

Nu måste väckelsropet höras också i våra kyrkor och kapell, inte för att inge fruktan utan för att skapa en sund mental, andlig beredskap. Det är tid för Guds folk att omvända sig från sina egna vägar och av hjärtat söka Herren ”Han som är därovan”. (Hosea 5:15-6:1; Kol. 3:1ff.).

En intensifierad bön i landet

Under tre veckor i augusti har en grupp på 32 bedjare från Tanzania gästade Sverige och deltagit i en bönekonferens på Ralingsåsgården i Aneby och därefter delat upp sig i mindre team som rest över landet och deltagit i församlingars bönemöten. Man har haft över 200 både mindre och större bönemöten där Guds Ande verkat på ett påtagligt sätt i förbönerna för landet och i deltagarnas liv. Man har gått ner på sina knän, bett och gråtit över den andliga situationen i Sverige. ”Vi kristna behöver känna syndanöd och omvända oss till Gud så att väckelsen kan komma över landet”, säger pastorn och böneledaren Jackson Sangiza. Han har lyft fram särskilt två problem i Sverige – dels en ljummen kristenhet, dels den stora invandringen. ”Ni har öppnat dörren för människor från Afrika och Mellanöstern som har med sig sina gudar. Om ni är starka i Gud blir det enklare att påverka invandrarna med evangeliet”, säger Sangiza. Dessa bönekrigare kommer att återkomma till Sverige tills Gud svarar på våra böner om förändring i landet.

Nu är det tid för Guds folk att omvända sig från sina egna vägar och gå ner på knä och ropa till Herren om förändring i landet. (Hosea 14:3). En händelse som ser ut som en tanke är att man i Israel inledde den årligen återkommande 40-dagarsperioden som kallas omvändelsens dagar. Dessa dagar började den 1 september, i judiska kalendern den 1 Elul (den sjätte månaden, läs Haggai 1:1-11), och pågår fram till och med den 9 oktober, den 10 Tishrei då judarna firar sin heligaste dag, försoningsdagen eller Yom Kippur. Perioden inleds och avslutas med att man läser från 2 Mos. 33 och 34, om hur Mose går upp på berget för att mottaga nya lagtavlor från Herren.

Jag tror att Guds Ande manar oss till ett intensivare böneliv och att det ska börja med en 40-dagars period också för oss kristna i Sverige.

Herren söker andliga fäder och mödrar

Ett böneämne som återkommer nu och då är behovet av andliga fäder och mödrar i de kristna församlingarna. Det verkar som att det är ett konstant behov. I kärnfamiljen är det självklart att föräldrarna vill vara goda förebilder för sina barn och i den kristna familjen ber man också tillsammans när det är som bäst. Paulus uppmanar barnen att lyda sina föräldrar, eftersom dessa vill deras bästa. Det fungerar bäst i en sund och kärleksfull relation dem emellan. (Ef. 6:1-4). På samma sätt är det viktigt också i den stora familjen, den lokala församlingen, att där finns andligt mogna föräldrar som är förebilder för dem som är unga i sin kristna tro. (Ordsp. 22:6). Paulus är också i detta avseende en god förebild i sin relation till Timoteus, som han kallar min äkta son i tron (1 Tim. 1:2) och till Titus, som hankallar mitt äkta barn i vår gemensamma tro (Tit. 1:4).

Detta böneämne har blivit mycket aktuell den senaste tiden, särskilt i bönesamlingarna tillsammans med tanzanierna. Guds Ande har manat till bön för detta som en nödvändig förberedelse för den skörd som Herren har planerat, inte minst bland unga människor.

Vid den nationella bönekonferensen på Ralingsåsgården talade bibelläraren Jan Sköld, under stark rörelse, om behovet av andliga fäder och mödrar inför den väckelse som Gud ska sända till ungdomsvärlden i Sverige. Även jag kände mig manad att tala i samma ämne. Vid morgonbönen på söndagen den 18/8 bar evangelisten Roul Åkesson fram följande profetiska hälsning: *”Så säger Herren, nu kommer en ungdomsväckelse. Jag söker andliga fäder och mödrar. Nu kommer en ungdomsväckelse Jag söker andliga fäder och mödrar. De ungdomar som kommer nu är mycket trasiga och sårade. Du ska öppna ditt hem och du ska laga mat och bjuda ungdomarna hem till ditt hem. Du har gått i pension och du har många planer. Du ska lägga ner dessa planer, du ska sitta med många ungdomar i ditt kök. Du ska välsigna ditt kök. Du säger att du är gammal, men jag kallar dig. Du ska lära dessa ungdomar Guds Ord och lägga händerna på dem och de ska bli uppfyllda av den Helige Ande. Det är inte bara ni som ber. Jag har hört ropen och gråten från förorterna där mammor ropa till mig säger Herren.”*

Vi har kunnat märka denna sommar att det är något på gång bland ungdomarna, dels vid de stora tältmötena som pågått på tre platser och som kallats Det finns Hopp, där hundratals unga människor tagit emot Jesus i sina liv. Församlingen Hillsong i Stockholm har tagit emot cirka 150 nyfrälsta ungdomar i sommar, och i den stora ladan på Torp i Närke var 1 500 ungdomar samlade till festival med bön och lovsång, kallad Ära19. Nu måste den äldre generationen mobiliseras!

Claes-Göran Bergstrand. 2019-09-04.